

Kære fiskeriordfører,

ET RÅB OM HJÆLP- Mayday Mayday...!

Den følgende mail er en livsberetning og et råb om hjælp...

Jeg håber, at du vil læse den med åbent sind og med blik for de mennesker og familier, der gennem generationer har båret fiskerikulturen videre i Danmark.

Jeg er 38 år, femte generation fiskerfamilie og uddannet fiskeskipper af 3. grad/kystskipper. Fra 2005-2018 fiskede jeg blåmuslinger og østers med mine brødre, hvor jeg arbejdede som dæksmand.

I 2018 tog jeg selv springet og blev selvstændig, investerede i min egen fremtid inden for fiskeriet:

- Købte 4 FTA-østersrettigheder (Ostera edulis) i Limfjorden, værdi 1,6 mio. kr.
- Køb af ældre fartøj, der matchede fiskeriets krav og tillod opretholdelse af rettigheder og aktivitetskrav mm, værdi 400.000 kr.
- Jeg blev samtidig medlem af Limfjordspuljen, ikke FSK.

Jeg havde erfaringerne, papirerne og vigtigst af alt troen på fiskeriet og min investering. I begyndelsen gik det godt. Jeg kombinerede mit eget fiskeri med arbejde hos andre fiskere og økonomien hang sammen... Jeg kunne betale afdrag og renter. Men livet på havet er barskt - og I mit tilfælde har det været nådesløst.

Februar 2018: Jeg er tæt på at drukne i Kattegat, da fartøjet, jeg arbejder på, tager vand ind og synker. En nærliggende kutter redder os i sidste øjeblik. Allerede to dage senere tager jeg ud igen – for sådan er det i fiskeriet, og når du er selvstændig. Men jeg vil lyve, hvis jeg ikke fortæller at den traumatisk oplevelse stadig påvirker mig den dag i dag.

Februar 2019: Jeg brækker tre finger under arbejdet. Følelsen i de yderste led forsvinder. En uges tid senere er jeg igen på havet. Økonomien og investeringen kræver det!

Foråret 2020: Corona-nedlukningen rammer østersfiskeriet, der derfor lukkes. Indtægterne forsvinder. Det er begyndelsen på den økonomisk nedtur.

Efteråret 2020: fiskeriet genoptages med forskellige sundhedsmæssige restriktioner.

November 2020: Uheldet er ude igen... Brækker højre arm fuldstændigt, da jeg bliver ramt af en østersskraber. Kan ikke udføre arbejdet, og er ude af det praktiske arbejde i over et halvt år, da sundhedsvæsenet i første omgang ikke vil sætte min arm sammen. Jeg må derfor bede andre fisker om hjælp til mit fiskeri, hvilket tærer på den i forvejen nedadgående økonomi og ikke mindst min psyke.

Fra 2020 til 2022 viser DTU's bestandsvurderinger, at østersbestanden i Limfjorden er lav. Derfor reduceres kvoterne markant – hvilket jeg som fisker fuldt ud forstår. Vi må passe på naturen, det er i alles interesse. Det økonomiske pres bliver dog stadig større.

Fra 2022 til 2025 bliver fiskeriet helt lukket pga. Bonamia-parasitten i limfjordsøstersen. Det betyder ikke bare tab af indtjening – men stigende gæld, psykisk pres og en følelse af at kæmpe forgæves mod kræfter, jeg ikke kan kontrollere.

I 2022 forsøger jeg at finde nyt fodfæste. Jeg uddanner mig som færge navigatør og sejler småfærger i hele landet, så økonomien kan hænge sammen. Jeg sælger mit fartøj og overfører rettighederne til en jolle – bare for at holde udgifterne til forsikringer, vedligehold, afgifter m.fl. nede. Siden hen er jeg begyndt at uddanne mig til maskinmester, da jeg ikke ser noget håb for mit fiskeri, og derfor må omstille mig igen igen.

Sommer 2025: dødsstødet kommer med trawlforbuddet pr. 1. juli 2025. Forbuddet lukker reelt ned for østersfiskeriet i Limfjorden – i de historiske fiskeområder, hvor det ellers har været muligt at skabe sig en levevej. Der er ikke længere nogen realistisk udsigt til fiskeri. Det betyder:

- Jeg kan ikke længere leve af mit erhverv
- Jeg kan ikke afdrage min gæld
- Jeg har intet håb om at vende tilbage

Kære ordfører – jeg skriver dette som et sidste håb og et råb om hjælp. Jeg er ikke blot fisker. Jeg er et menneske, der har gjort alt, hvad jeg kunne. Jeg har rejst mig igen og igen - men nu kan jeg ikke mere.

Derfor beder jeg ydmygt om kompensation for mine østersrettigheder, så jeg kan komme værdigt ud af et erhverv, jeg har elsket – og som har været en del af min families liv i fem generationer.

Jeg skriver dette med tungt hjerte. Jeg tror ikke længere på en fremtid i fiskeriet. Men jeg håber, du som ordfører vil se min og andres virkelighed og tage ansvar for, at vi ikke efterlades i stilhed og økonomisk ruin.

Med venlig hilsen

Anders Bonde

Selvstændig fisker - 5. generation.